

PORTRETTE

▼ – Venner beskriver henne som utholdende, trofast og solid. Den aktive pensjonisten i Odnes korps, Anna Voldhaug, lever opp til sitt rykte.

ANNAS EVENTYRLIGE REISE

– Jeg har pensjonert meg – hvert år i snart åtte år, humrer primus motor i Frelsesarmeen på Odnas, major Anna Voldhaug.

– Jeg fyller 75 snart, så får jeg se om jeg klarer å pensjonere meg skikkelig da, sier den aktive damen som har femti års fartstid som offiser og nå er kontaktperson og ansvarlig for Frelsesarmeen i Odnas. Formelt sett er hun faktisk pensjonert, men i praksis er hun like aktiv som før.

– *Hvorfor lykkes du ikke med å få en rolig pensjonisttilværelse?*

– Det lurer jeg også på. Å være offiser er et livskall som blir en livsstil. Jeg merker jo at det betyr noe at jeg er ansvarlig i korpsset. Da er det vanskelig å slutte. Dessuten er folk så flinke til å hjelpe til.

BRATT LÆRINGSKURVE

Annas engasjement har blitt lagt merke til utover Armeens grenser. I vår fikk hun overrakt Frivillighetsprisen. Utmerkelsen gis til enkeltpersoner som i løpet av en årrekke har gjort særlig stor og verdifull innsats. Hvis man skrur tiden tilbake, ser man at det faktisk er en gjeng fjærkre som har litt av æren for Annas engasjement i Frelsesarmeen.

– Da jeg var i tenårene, trengte en slektning hjelp i hønseriet sitt på Odnas. Da jeg hjalp til der, ble jeg også med vedkommende på møter i Frelsesarmeen. Det var slik det hele begynte, sier Anna. Hun fant seg til rette, både sosialt og trosmessig.

– Jeg vokste inn i troen. Jeg så verdien av å ha noe å tro på som var sikrere enn alt det usikre som omgir oss mennesker. Dessuten var det en glede å være med i Frelsesarmeen, sier Anna.

Siden ble det flytting til Gjøvik der hun arbeidet på sykehuset. Hun ble

frelsessoldat, og etter seks år bestemte hun seg for å gå inn i heltidstjeneste i Frelsesarmeen. Krigsskolen ble starten på en eventyrlig reise. Ikke bare geografisk, men også på det indre plan ble det ofte vandring i ukjent terreng.

Planen var å bli slumsøster fordi hun hadde arbeidet i eldreomsorgen og mestret dette arbeidet.

– Hadde jeg visst hvilke utfordringer som ventet meg, hadde jeg ikke våget å begynne som offiser. At jeg skulle stå på en plattform og lede møter, var helt fjernt for meg, sier Anna.

Det skulle bli mange plattformer for Anna – som leder for en rekke korps (menigheter) i Frelsesarmeen. Men fra begynnelsen gikk alt etter planen. De første årene var hun assistent på Andenes og Melbu, dernest var hun i syv år slumsøster i sosialtjenesten. Så ble det helt nye utfordringer, blant annet på barnehjem i Skien og Drammen, hjem for pensjonerte offiserer i Oslo, og på ungdomshjem i Stavanger.

– Det var lærerikt både å gi omsorg til barn og ungdom og å pleie noen av «kjempene» i Armé-historien, som oberstene Berta Hansen og Ingeborg Bødtker. Klart det gjør inntrykk å få være den som pleier de som har hjulpet så mange. Ikke minst setter det spor når man får være den som kler disse i uniform for siste gang.

HJEM, KJÆRE HJEM

– *Hva sitter du igjen med fra årene på barnehjem?*

Anna smiler før hun svarer. Blikket er fjernt. I tankene har hun alt reist flere tiår tilbake i tid.

– Vi ansatte var der for barna og forsøkte å skape et hjem for dem. Det var jo hjemmet vårt også, og vi ble knyttet til barna. Jeg tror ikke noen foreldre kunne vært stoltere enn det vi var da vi så barna oppdresset fra topp til tå på 17. mai, sier offiseren.

Hun forteller også om mange fine kveldsstunder da hun gikk rundt og ba kveldsbønn for barna.

– Jeg tror de som var i ferd med å bli tenåringer fant særlig trygghet ved disse stundene, sier Anna. Hun har som prinsipp å skjerme dem hun har møtt opp gjennom årene, men i generelle ordlag forteller hun om ei lita jente hun var ekstra knyttet til.

– Jeg var med henne da hun ble plassert i fosterhjem. Etter førti år møtte jeg henne igjen. Det var en spesiell opplevelse.

På ungdomshjem i Stavanger lærte offiseren mye om hva som er et godt hjem: – Et godt hjem er et sted hvor foreldrene viser omsorg og ikke bare gir ungdommene masse penger og sier de kan være ute så lenge de vil. Det var mange flotte ungdommer innom oss, og noen av dem fikk en ny start. Vi hadde nok strengere rammer enn de var vant til, men samtidig fikk mange den omsorgen de alltid hadde savnet, sier Anna.

PÅ PLATTFORMEN

Og så ble Anna utfordret til å være korpsleder i Odnas sammen med major Bjørn Kramer. Den skremmende plattformen var nå uunngåelig.

– Ikke bare skulle jeg tale, jeg hadde jo i tillegg slekt og venner i området, »

✦ Minnene fra et langt offisersliv er mange og gyldne. Her fra Åvella søndagsskole utenfor Odnes i 1975.

« noe som økte prestasjonsangsten. Men det gikk mye bedre enn jeg trodde, og det ble ni fine år.

I 1979 gikk ferden til Vardø som leder for Frelsesarmeen der.

– Jeg stortrivdes! Jeg likte alt: folk, sted, vær og vind, stråler offiseren. Så, etter et og et halvt år fikk hun sitt livs sjokk. Daværende territorialleder, kommandør Karsten Anker Solhaug, ringte og spurte om hun kunne tenke seg å være matron, (husmor/husøkonom) på Frelsesarmeens skole for offiserer i England.

– Jeg kunne ikke så mye engelsk at jeg visste hva ordet matron betydde engang, så jeg takket nei. Jeg kunne jo ikke arbeide i et land der jeg ikke kunne språket. Solhaug aksepterte svaret mitt. Etterpå var jeg både lettet – men også litt lei meg over at jeg ikke kunne

ta imot utfordringen.

Men noen dager senere fikk hun ny telefon fra Solhaug: «Jeg har snakket med sjefsekretæren, og jeg tenker vi sier at du reiser likevel», sa han.

– Han måtte love at han tok ansvaret, og det var greit.

Anna begynte på intensivkurs i engelsk. Hun rakk å lære å kjøpe frimerker og bestille hotellrom, men det ble en brå overgang til tilværelsen som husøkonom. Offiserene kom fra alle landene Armeen hadde arbeid i, og det kunne være 18 nasjoner representert i en sesjon. Det var fire sesjoner i året.

– Fordelen med Frelsesarmeen, er at når man kommer i uniform, så hører man til, selv om man ikke kan si så mye, humrer Anna. Språket kom på plass etter cirka et halvt år. Anna trivdes, og det ble fem år i England.

– Jeg forstod for alvor hvor godt vi har det i Norge. På skolen møtte jeg offiserer som var vant til å ta til takke med ett måltid til dagen.

RIKT LIV

Tilbake i Norge ble det enda flere spennende oppgaver: Korpslederjobb i Kristiansund, husmor på Offisersskolen og Folkehøyskolen og territorial hjemforbundssekretær.

– Jeg tenkte jeg skulle pensjoneres som 65-åring, og de to siste årene tenkte jeg å ta et korps til, og det ble Lillehammer.

To år ble til fire. Da hun reiste hjem, var det ikke korpsledere på Odnes, så hun stegget inn – og har blitt værende.

– Hva betyr det for deg å få Frivillighetsprisen?

– Det er en personlig oppmuntring.

Anna mottar Frivillighetsprisen – og henter lopper til inntekt for Odnes korps. ▼

Samtidig er det en anerkjennelse av Frelsesarmeens arbeid, en bekreftelse på at det sosiale og praktiske arbeidet betyr mye for en kommune.

Selv om hun den siste tiden har slitt litt med helsa, er Anna fornøyd.

– Alt er ikke et glansbilde, men når jeg tenker tilbake på årene som offiser, husker jeg bare det positive, sier Anna.

– Hva var det som gjorde at du våget å gå inn i arbeidsoppgaver du trodde du ikke mestret?

– La oss si at det var fordi jeg liker utfordringer. Det høres bedre ut enn å si at jeg ikke hadde noe valg fordi jeg var dum og sa ja til alt, ler frelsesoffiseren, og legger til:

– Uten Guds hjelp og vissheten om at jeg er i hans plan med mitt liv, hadde jeg ikke vært der jeg er i dag. Det ligger i bunnen for alt, og gjør arbeidet verdi-

fullt og verdt innsatsen. Det høres nok veldig fromt ut, skyter hun inn.

– Men jeg kan forsikre om at det har vært dager da jeg ikke har vært entusiastisk. Uansett sitter jeg igjen med et fantastisk rikt liv.

Hun mener resultatene av arbeidet som frelsesoffiser ikke alltid er målbare i vanlig forstand.

– Det var situasjoner hvor jeg gjorde alt jeg kunne for å hjelpe noen, uten å lykkes. Samtidig har jeg flere ganger opplevd at folk har kommet til meg og takket for noe jeg har gjort eller sagt, som jeg selv for lengst har glemt. For dem har ordet eller handlingen vært helt avgjørende, det som snudde livet. Det er slike opplevelser som gjør offiserlivet så rikt.

randi.bjelland@frelsesarmeen.no

BØNN OM FRELSE

Jesus, du har sagt at alle er velkommen til deg, og nå vil jeg komme.

Jeg vet at du ga livet ditt for å sone menneskenes synd, og jeg tror at du også døde for meg.

Jeg ber om tilgivelse for det jeg har gjort galt. Jeg vet at du kom for å åpne veien for meg helt inn i Guds nærhet, og jeg forstår at jeg trenger deg.

Takk for at du elsker meg, både på grunn av og på tross av.

Takk for at du vil komme inn i livet mitt og hjelpe meg til å tro og til å leve. Takk for at du frelser meg nå og gir meg din velsignelse.

Takk, Jesus!

Amen.